Királyhelmeci Szövétnek

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYÜLEKEZETEK LAPJA
2018/2-3

Dönteni kell

Az elmúlt évi jubileumi esztendőben sok alkalom volt az ünneplésre református egyházunkon és gyülekezetünkön belül. Szinte az egész évet az öt évszázadot jelentő 500-as szám hatotta át. Rengeteg ünnepség, kiállítás és konferencia valósult meg, számtalan publikáció, könyv és híradás jelent meg. Rendjén is van ez így. Ahogyan fontosak az életben a megállók, a visszapillantásra lehetőséget kínáló pillanatok, úgy a történelemben és így az egyháztörténelemben is fontos, hogy megálljunk, visszatekintsünk és hálát adjunk. Ez történt tavaly, és most már az 501. évet ünnepelhetjük, 2018. október 31-én már ezért adhatunk hálát. Egy újabb év telt el egyháztörténelmünk időszámításában és ennek hónapjaiban már láthattuk, vagy legalábbis szerettük volna azt látni, hogy a jubileumi év bizony nem csak az emlékezésre, a visszatekintésre szolgált, hanem a megerősödésre, protestáns alapelveink még inkább való vállalására, a reformátorokhoz hasonló hitvalóbb életre. Mert bizony a reformáció nem csupán egy nap történt és nem csak Luther Márton nyilvános kalapácsolásából állt ott a wittenbergi templom ajtaján, hanem a Szentírást kézbe vevő, Isten igéjét megértő és magélő emberek tömegeit indította el, akik vállalva hitüket egy pár évtized alatt Európát sok tekintetben átformálták. A hitvalló reformátorok sok pozitív változás elindítói voltak az egész kontinensen. Nem csak az egyház újult meg, de a közélet is. A társadalom minden rétegében megjelentek a reformátori gondolatok és az élet minden területére hatással volt. Ez az egyértelműen pozitív hatás fokozottan volt érezhető ott, ahol döntéshozatali tisztségbe reformátor került, vagy befolyással bírt a világi döntéshozókra. Példaként lehetne említeni akár Kálvin Jánost is, aki Genfben a városi tanácsot segítette, hogy a genfi zűrzavaros és bűnökkel megfertőzött viszonyokat rendezzék.

A bűnös tevékenységeket megtiltotta, ami a nép ellenkezését és Kálvin Genfből való elküldését vonta maga után. Azonban nagyon hamar kénytelen volt a tanács visszahívni a reformátort, mivel tudták, hogy a városban folyó erkölcstelenségnek és zűrzavarnak ő vethet véget. Kálvin és az őt visszahívó városi tanács is tudta, hogy nem elég a tiszta tant ismerni és vallani, de a teljes életet is Isten uralma alatt kell élni.

A reformátoron kívül említhetnénk sokakat azok közül is, akik a bibliás életvitelükkel és tömegeket is érintő

döntéseikkel hatással voltak az oktatásra, gazdaságra, vagy a szociális ellátásra. Ezek sorában gondolhatunk a városunkban is aktívan tevékenykedő Lorántffy Zsuzsannára, aki nem csak a maga birtokait rendezte és annak hasznát élvezte, hanem komoly felelősséget vállalt a rábízottakért, egyházat és iskolát támogatott, szegény diákokat iskoláztatott, könyveket nyomtattatott. Még többen voltak azonban azok, akik keresztyénségüket megélve a közvetlen környezetükre voltak hatással, szebbé, gazdagabbá, vagy egyáltalán élhetőbbé téve a rájuk bízottak életét. Említeni lehetne a háború azon keresztyéneit, akik életük kockáztatásával is zsidókat bújtattak, vagy segítettek. Vagy akár azt az egyik közeli faluba kirendelt keresztyén parancsnokot is említeni lehet, aki az oroszok érkezésekor nem engedte a katonákat be a településre és ilyen módon nem engedett teret a rablásnak, fosztogatásnak, erőszaknak. Döntéseinkben látszik meg, hogy kik vagyunk valójában, hogy mi a fontos, mi motivál, milyen értékek mentén éljük, akarjuk élni az életünket. A reformátorok életének döntéseiben, vállalásában, szükség szerinti kiállásában mutatkozott meg, hogy ők a Szentírást tartják életük zsinórmértékének és nem az egyházi hagyományokat. Életük döntéseiben mutatkozott meg, hogy Isten kegyelméből fogadhatják el üdvösségüket, és jócselekedeteikkel nem tudják kiérdemelni. Döntéseikben mutatkozott meg, hogy életükkel földi hatalmaknak, vagy Istennek akarnak-e tetszeni, a maguk dicsőségére, vagy Isten dicsőségére akarnak-e élni. Döntéseinkben, tetteinkben válik nyilvánvalóvá, hogy miben, kiben hiszünk mi valójában. Jézus Krisztus azt mondja: *A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, a gonosz ember pedig a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.* (Lk 6,45) E krisztusi igazság nem csupán beszédünkre, de tetteinkre is igaz, és korunkban talán fokozottabban, mint bármikor.

Luther Mártont tanai visszavonására akarták kényszeríteni. Beidézték a wormsi birodalmi gyűlésre, ahol V. Károly német-római császár rendelkezésének is ellenszegülve megtagadta tanainak visszavonását. Itteni beszédében hangzott el a híressé vált mondata: *Itt állok, másként nem tehetek, Isten segítsen meg.* A Krisztust követő ember, legyen akár reformátor, akár korunk embere, nem tehet mást, mint amire Isten vezeti, mint amit meg kell tennie, mert az Isten rábízta. És itt nem kell lutheri nagyságú feladatokra, vagy Kálvinéhoz hasonló küldetésre gondolni, hanem a mindennapok feladataiban kell hitvallást tenni, keresztyénségünket megélni. Sőt, valójában a mindennapi élet a színtere a hitünk megélésének. A házastársi kapcsolat, a gyermeknevelés, az anyagi javakhoz való viszony, a munkához való hozzáállás, az emberi kapcsolatok milyensége, a szórakozásunk módja – mind arról árulkodik, hogy életünk ténylegesen hitvalló, Krisztushoz tartozó élet-e, vagy csupán papíron vagyunk keresztyének. Erről tanúskodnak a döntéseink, még a politikai választásaink is. Egy-egy választás előtt mérlegeljük-e, hogy ki az, akinek a jelöltek közül fontos, hogy többre bizatását követően sem csupán az embereknek akarjon tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek (1Thessz 2,4)? E kérdésen érdemes a soron következő választások kapcsán is elgondolkodni, hiszen ha számunkra fontos Krisztus ügye, és ugyancsak fontos, hogy ki képvisel helyi szinten, vagy az országos politikában, esetleg az Európai Unióban, akkor fontos kell legyen az is, hogy keresztyéni értékeinket, nemzetiségi hovatartozásunkat, világról alkotott szemléletünket is képviselje, ezek mentén hozza meg a minket is érintő kérdésekben a döntéseit. Képzeljük el azt a települést, vagy országot, amelyet szakmailag felkészült, hitét gyakorló, Istennek tetsző életet élő politikusok kormányoznak.

Mindezekből talán nyilvánvaló, hogy az élet minden területén – még a politikai választásoknál is –, minden döntési helyzetben megélhetjük és meg kell, hogy éljük bibliás keresztyénségünket, Istenhez való tartozásunkat. Ezt tették a reformátorok, hitvalló őseink, és ezt teszik nagyon sok helyen a világban ma is még akár az életük kockáztatásával is. Ideje ezt tennünk, vagy még inkább így tennünk itt is, felvállalva hitünket, református egyházhoz való tartozásunkat minden helyen és időben – *mert másként nem tehetünk*.

MI

A szeretet megmarad

A szeretet soha el nem múlik. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.

(1Kor 13,8a.13)

Vannak Istennek olyan ajándékai, amelyek csak ebben a világban szolgálhatnak bennünket, s az eljövendő világban nem lesz rájuk szükségünk. Ilyenek a Pál apostol által felsorolt kegyelmi ajándékok. A szeretet azonban nem múlik el, mert nem léphet tökéletesebb a helyébe. Ha a célnál vagyunk, nincs szükségünk többé térképre. Pál a szeretet megmaradását ellentétekkel fejezi ki: az ideig való és a maradandó, a most és az akkor, a rész szerint való és a teljesség ellentéte. A maradandó az „akkor"-hoz tartozik, a rész szerinti a „most"-hoz, amely egyszer múlttá lesz és így meg fog szűnni. A szeretet hozzátartozik az „akkor"-hoz. Örökkévaló. Ahol szeretet van, ott már jelen van az eljövendő, a jelenvaló ember mulandóságában is. A rész szerint valót a szeretethez való viszonyá¬ban ismerjük fel. Pál nem becsüli le a rész szerint valót, hanem csak e világi értéket ad neki. Isten e világi ajándékainak sajátossága, hogy korlátozza őket az idő. Amit a próféta prófétál, amit az ember megismer, és amit a nyelveken szóló mond, korlátozott ajándékok. De van egy mérték, amihez Isten mindent mér: a szeretet.
A mi ismeretünk rész szerint való. Isten kijelentését sem értjük most még a maga gazdagságában. Ránk is érvényes az, amit Jézus Péternek mondott: „Ezután majd megérted". Mi a legjobb esetben is csak Isten titkainak sáfárai vagyunk. De a titkok titkok maradnak akkor is, ha velük sáfárkodunk.

Egyszer azonban minden kérdésünkre választ kapunk, minden titokról lehull a fátyol akkor, amikor meglátjuk Öt színről színre. Akkor úgy fogunk ismerni, mint ahogyan megismertettünk.

Mivel ismeretünk rész szerint való, elmúlik, mert úgy viszonylik az eljövendő teljes ismerethez, mint a gyermek ismerete a felnőtt férfi ismeretéhez. A gyermek ismerete még nem elégséges a felnőtt kor dolgainak megismeréséhez. Ami a gyermeknek mindent jelentett, a férfi számára már nem jelent semmit. Ami a gyermek számára a legnagyobb volt, az kicsinek látszik a férfi szemében.

Amit az ember most ismer, gondol, mond, a gyermekinek a jellemvonását viseli magán. Ideigvaló az örökkévalóhoz viszonyítva.

Az apostol egy új képet is használ: most tükör által homályosan látunk. Itt az ókorban használt fémtükörre gondol, mely csak homályosan tükrözte az ember képét, aki belenézett. Ilyen homályos a mi ismeretünk. Milyen kevéssé tudjuk megérteni, hogy ki az Isten és mit tesz: „Mely igen kikutathatatlanok az Ő gondolatai és kinyomozhatatlanok az Ő utai" (Róm 11,33). Isten egyszer félreteszi a „homályos tükröt". Akkor a homályos látást felváltja a tisztán látás.

A szeretetről azt mondja az apostol, hogy soha el nem fogy. Azért nem fogy el, mert a szeretet összeköti az időt az örökkévalósággal. Ezért marad meg akkor is, ha minden elmúlik. Szeretetünk Isten iránt és egymás iránt megmarad akkor is, ha célhoz érünk. Az a szeretet marad meg, melyről az apostol beszél. Az, amelynek Isten a forrása, mely az Ő szeretete által született. Minden másféle szeretet elmúlik.

A fejezet végén Pál összefoglalja mindazt, amit eddig a szeretetről mondott. Úgy foglalja össze, hogy most már nem a szeretet jellemző vonásairól beszél, hanem a szeretet időtartamáról. Mit mond róla? Azt, hogy az a szeretet, melyről beszélt, megmarad örökké. Feltűnő számunkra az, hogy a szeretet mellé odateszi a hitet és a reményt. Tehát a szeretettel együtt a hit és a remény is megmarad. Az a kérdés, hogy meddig; Az általánosan elfogadott vélemény az, hogy az Úr visszajöveteléig marad meg mind a három.

A Szentírás tanítása szerint a hit, remény és a szeretet a legszorosabban összetartoznak. Pál szerint a hit a szeretet által munkálkodik (Gal 5,6). A hit és a szeretet úgy viszonylik egymáshoz, mint a cselekvő a tetthez. „A hit a cselekvő, a szeretet a tett" mondja Luther. A szeretet tehát nem a hit mellett van, tőle függetlenül nem létezik.

A reménység a hitnek előrenéző oldala, s így a hit a szeretetet reménységben gyakorolja. Azért is marad meg tehát mind a három, mert egyiket sem lehet a másiktól elszakítani. Mindhárom az ember válasza Istennek a Krisztusban kijelentett szeretetére. Isten az, aki a hitet adja, a reménységet maga felé irányítja és mindkettőt a szeretetben tevékennyé teszi. Ebből az is következik, hogy nincs szeretet hit és reménység nélkül. De hit sincs szeretet és reménység nélkül. És reménység sincs hit és szeretet nélkül.

Feltehetünk azonban egy kérdést. Hagyjuk meg a kérdést kérdésnek, mert a kérdésre a végső választ az eljövendő életben fogjuk megkapni. A kérdés így hangzik: ha egyszer a hit, remény és a szeretet ebben a földi életben elválaszthatatlanul összetartoznak, az eljövendő világban elszakadnak egymástól, mivel a végső beteljesedéskor már hitre és reményre nem lesz szükség? Hinni már nem kell a szemtől-szembe látás világában.

De kérdezhetnénk: Vajon a hit csak olyan ajándék, mellyel Istent megismerhetjük? Emellett nem lehet az Istennel való közösségünk áldott eszköze? És mint ilyen nem maradhat meg az eljövendő életben is? Az ember élete megdicsőült állapotában is „korlátozott" emberi élet és így Istent a maga teljességében akkor sem foghatja fel. És Jézus látása feleslegessé teszi a hitet? Hogyan jutott Pál hitre? Úgy, hogy látta az Urat. De a látás által nem emelkedett a hit fölé, hanem éppen a hitre lett felhívva és elkötelezve. Mit olvasunk az apostolokról? Hittek a Feltámadottban, mert láttak. Vajon az eljövendő életben nem az történik sokkal dicsőségesebben, ami húsvétkor történt? Ez a látás nem fog hitet adni?

A mi emberi életünk három részre osztható. Az egyik része a földön töltött élet. A másik része az Urral töltött élet az Ő visszajövetele előtt. Pál tanítása szerint ez az élet még nem a célba ért élet. Harmadik része az Úr visszajövetele után lelki testben lévő élet.

A Jelenések könyve tanítása szerint az Úrnál lévő lelkek még benne élnek a jelenvaló világ feszültségében (Jel 6,9-10). Es a végső beteljesedésig nem lesz szükségük reménységre? Egyet bizonyosan mondhatunk: a beteljesülés semmiképpen nem lesz a mostani világ folytatása. Még a legtökéletesebb formában sem. Ha lesz hit, más lesz, tökéletesebb lesz, soha nem ingadozó, soha meg nem kísértett, Isten ajándékait gazdagabban elfogadó hit. Az üdvözültek reménysége is más lesz, mint a mi reménységünk, akik vágyunk az új ég és az új föld után.

Tehát megmarad a hit, remény, szeretet. Megma¬rad mind a három. De a három közül legnagyobb a szeretet. Miért? Azért, mert gyökere a másik kettőnek. Azt hisszük, amit szeretünk, és azt reméljük, amit szeretünk. De legnagyobb a szeretet azért is, mert magának Istennek a tulajdonsága. Isten nem hisz, nem remél, mint mi, de Isten is szeret. A hit és remény emberi, a szeretet pedig isteni. Legnagyobb a szeretet azért, mert egészen másokért való, míg a hit és a reménység elsőrenden magunkért. És legnagyobb a szeretet, mert a hit és a reménység csak szeretet által tudnak munkálkodni, csak szeretet által tudják magukat megmutatni. A szeretet a cél, melyért minden más munkálkodik. A hit nem cél, hanem eszköz a cél felé. A reménység sem cél, hanem eszköze annak, hogy hűségesek legyünk mind halálig.

Beküldő: Bányácski Béla

Gyülekezetünkben történt

2018. május 13-án 3 leány és 2 ifjú testvérünk tett vallást hitéről a királyhelmeci gyülekezetben. A konfirmáció során a következő ifjak ígérték, hogy Jézus Krisztusnak követői és református egyházunknak hűséges tagjai lesznek: Balog Emese, Büti Rebeka, Galambos Olivér, Pandy Ádám, Pokol Lilla Júlia.

Istennek hála, 2018. július 1-jén három felnőtt konfirmáló testvérünk is bizonyságot tett református hitelveink ismeretéről és elkötelezte magát Jézus Krisztus követésére: Balogh Tárczy Renáta, Koller Erzsébet, Majer Tímea.

Gimis nap = pap nap

A címben szereplő fura „egyenlet” alapja az az alkalom, amely 2018. április 13-án, immár negyedszer valósult meg a királyhelmeci gimnáziumban, hiszen ami a lelkipásztorok számára „gimis nap” az a diákok számára „pap nap”. A királyhelmeci gimnázium vezetése jóvoltából idén is volt lehetősége a református egyháznak egy hitmélyítő délelőttöt szervezni az iskola diákjainak, amin a diákok közötti foglalkozásokat a Zempléni Egyházmegye lelkipásztorai vezették. Ezen az alkalmon a cél mindenkor a hit mélyítése, vagy éppen a hit magjának az elhintése, amit egy-egy téma köré fonódó előadás és keresztyén dallamok éneklése segít. Így volt ez most is, hiszen idei főelőadóként Kerekes Szabolcs, a Reménység Magjai Alapítvány munkatársa és a Barnabás Csoport Alapítvány vezetője érkezett a gimnazisták közé, aki a tékozló fiú példáján és példázatán keresztül vezette a fiatalokat, s mutatott rá a hamis és a valós boldogság keresésének módjaira és forrására. Természetesen a játék sem maradhatott el, s ezúttal még jutalmat is kaptak a legügyesebbek a vendégelőadó jóvoltából. Az üzenetre való figyelést nagyban segítette a Karcsa-parti dicsőítő csoport, amely arról a Krisztusról tett énekszóban bizonyságot, akihez az előadó is hívta a jelenlévő diákokat.

Végsősoron mindegy, hogy miként hívják ezt a napot, „gimis napnak” vagy éppen „pap napnak”, esetleg az iskola tanárai által csendesnapnak, mivel a hangsúly azon van, hogy az üzenet eljusson minél több diákhoz, s Isten-hitük formálódjon, növekedjen, vagy éppen a Megváltó melletti elköteleződésük megtörténjen, ami a szervezők hite szerint, Isten kegyelméből meg is történt.

Kárpátaljára kirándultunk a gyülekezetből

Két évvel ezelőtt történt meg először, hogy több napos gyülekezeti kirándulásra indultunk, akkor Erdélybe. Az akkori kirándulás visszhangja nagyon pozitív volt, és akik részt vettek rajta sok-sok élménnyel gazdagodtak. Az akkori út pozitív értékelése magában hordozta annak lehetőségét, hogy a későbbiekben is legyen több napos kirándulás, amelynek a célja nem csupán az idő kellemes eltöltése, hanem távolabb élő hittestvéreink meglátogatása, életüknek a szolgálatuknak a megismerése. Részben ezzel a céllal valósult meg az idei gyülekezeti kirándulás, amely során Kárpátaljára látogattunk és szűk három nap alatt igyekeztünk minél több mindent megismerni, minél több nevezetes helyre eljutni és részben az ottani reformátusság életét megismerni.

Többekben volt némi aggodalom e kirándulás kapcsán, hiszen Ukrajnából az utóbbi időben sok rossz híreket lehetett hallani, azonban ezen negatív érzések óráról órára egyre inkább szerte foszlottak. A nagyszelmenci határátkelőnél nem várt gyorsasággal

jutottunk át, s az már szinte hihetetlennek tűnt, ahogyan az egyházi csoportunk előtt az idegen határőrök megnyitották az utat és az ott megrendelt autóbuszt a határtérségbe engedték, hogy csomagjainkkal könnyen felszállhassunk. Már a határátkelőnél egy helyi idegenvezető várt bennünket, aki a három nap során kísért bennünket, hogy még inkább megismerjük Kárpátalját.

Utunk első állomása Ungvárra vezetett, ahol a vár mellett egy skanzenbe is ellátogattunk. Ezt követően rövid kitérővel Munkácsra látogattunk, ahol a város neves szülöttének Munkácsy Mihály szobrának megtekintése mellett a belvárosban is tettünk egy rövid sétát. Estére értünk Beregszászba, ahol a Kálvin János Református Vendégszállásán volt a szállásunk, s itt gondoskodtak ellátásunkról is a kirándulásunk napjaiban. Másnap korán indultunk Munkácsra, ahol ezúttal a várat jártuk be. A délután első állomásán, a Szolyvai Emlékparkban megemlékeztünk az orosz fogságba, munkatáborokba hurcolt nemzettársainkról és az emlékezés koszorúját is elhelyeztük. Aznapi útunk további része felemelőbb volt, hiszen a vereckei emlékműhöz zarándokoltunk, ahonnan körültekintve kimondatlanul is a hála fogalmazódott meg a jelenlévőkben és nem csupán a leírhatatlanul gyönyörű panorámáért, hanem a magyar nemzethez való tartozásunkért. Nem volt a tervezett útvonal része, de sikerült még a Sipot vízeséshez is eljutni a csoportnak, amelyet amolyan ráadásként élhettünk meg mégha többen teljesen el is fáradtak a hosszú nap alatt. A szálláshelyre visszaérve nem csupán a finom vacsora várta a társaságot, hanem a helyi diakóniai szolgálat két munkatársa, akik az esti áhítat után nem csupán a szolgálatukkal, hanem a beregszászi gyülekezettel és a Kárpátaljai Református Egyházzal is megismertették a királyhelmeci csoportot.

A gyülekezeti kirándulás harmadik napján a reggeli istentiszteletet követően Csetfalvára látogattunk, ahol a maga nemében egyedülállónak mondható kazettás mennyezetű református templomba látogattunk, de a tiszaújlaki Turul-emlékmű felkeresése is belefért a programba. Délután már Beregszásszal, a város nevezetességével ismerkedtünk meg egy kis városi séta és a Beregvidéki Múzeum meglátogatása által. A harmadik napi program is nagyon tartalmas volt, sok látnivalóval és információval, de a hazaindulás már sokakat feszített, hiszen még a határátkelő bezárása előtt Kisszelmencre kellett érni és még egy kis szuvenír vásárlásának is bele kellett férni az időbe. Szombat lévén vártuk a hosszú tömött sorokat az átkelőnél és számítottunk a több órás várakozásra, de mintha most is az Úr nyitotta volna meg előttünk az utat kedves határőröket szolgálatba állítva, a reméltnél hamarabb jutottunk át a határon és értünk haza sok-sok élménnyel szívünkben, emlékkel a gondolatainkban.

Idén is volt Vakációs Bibliahét Királyhelmecen

Nem múlhat el nyár a királyhelmeci református gyülekezetben napközi tábor nélkül, hiszen július első hetében immár tizennegyedik alkalommal szervezte meg az egyházközség a Vakációs Bibliahetet, amely idén az „Állati küldetés” címet viselte. A címválasztás nem véletlen, mivel a táborban olyan bibliai állatokkal ismerkedhettek meg a gyerekek, akiket a Teremtő használt fel arra, hogy az övéit megtartsa, vezesse, róluk gondot viseljen. A Bibliahét napjain előre haladva egyre inkább nyilvánvalóvá vált a gyerekek előtt, hogy az Isten nagyon-nagyon szereti az embert, de az is üzenetként érte el szívüket, hogy mindenkinek van feladata, küldetése ebben az életben. Erről maguk a gyerekek is bizonyságot tettek a tábor napjain és a táborzáró istentiszteleten, amikor nagy-nagy lelkesedéssel és nyilvánvalóan tiszta szívvel énekelték a tábori ének refrénsorait: Nekem küldetésem van, nekem küldetésem van, Istentől kaptam, Ő hívott engem, Őt szolgálom. Küldetésem van.

A hangsúly ezúttal is a bibliai történetek megtanulásán, az üzenet átadásán volt, amit a korosztályonként kialakított csoportokban igyekeztek elmélyíteni. Ilyen üzenetként vehették a gyerekek a segítségnyújtásra való ösztönzést, az Istenre figyelésre és

ráhagyatkozásra való buzdítást, a kapcsolatok ápolásának és helyrehozásának fontosságát, és a másokkal való örvendezésnek a nagyszerűségét. Mindezen tanítások mellett persze most sem maradtak ki a témához kötődő énekek, élménypedagógiai foglalkozások, vetélkedők, csapatjátékok, kézműves foglalkozások, vagy éppen a tábor utolsó napján a kincskeresés. Örvendetes, hogy a gyerektáborban szép számmal voltak olyanok is, akik talán nem is sejtették, de mégis fontos küldetést hajtottak végre, feladatot töltöttek be azáltal, hogy segítőként voltak jelen és segítőként jöttek a gyülekezet ifjaiból, a már konfirmált, vagy a konfirmációi előkészítőre járó fiatalokból.

A gyülekezeti gyerektábor képein a mosolygós arcokat látva remélni lehet, hogy a tábor szervezése, az önkéntesek szolgálata, vagy akár a táborba felajánlásként érkező finomságok mind-mind a gyerekek hasznára, hitbeli növekedésére voltak. Ugyancsak remélni lehet, hogy akik most táboroztak, azok egy pár év múlva a maguk feladatát, Istentől rendelt küldetését felismerve már segítők lesznek – ahogyan erre több esetben is volt példa –, s akik most ifjúként a Vakációs Bibliahéten segédkeztek, azok rövid időn belül már felnőttekként építik Isten országát a maguk környezetében, remélhetőleg minél többen Királyhelmecen.

Hogyan érjek el istentiszteletre?

1 lépés: Úgy tervezed meg a vasárnapodat, hogy azon a délelőttön ne legyen semmi más programod. Ha dolgod van, rendezd le hét közben vagy szombaton. Értesítsd azokat, akikről sejted, hogy keresni, hívni szeretnének utolsó pillanatban, hogy foglalt leszel. Sőt, elmondhatod, hogy templomba készülsz, és ez milyen fontos neked!

2. lépés: Szombat este idejében feküdj le, vasárnap reggel idejében keljél, hogy nyugodtan és kiabálás nélkül készülődhess.

3. lépés: Érkezz meg egy fél órával hamarabb. Másfél kilométeren belül lehetőleg gyalog gyere. Ha autóval jössz, hozd a nagyit, a szomszéd nénit vagy az apró gyerekeket!

4. lépés: Bemenetel előtt válts egypár szót ismerősökkel. Ismeretlenekre mosolyogj rá, és mutatkozz be. Senki se fog hülyének tartani. Sőt, lehet, megkönnyebbül, hogy nem idegen helyre jött, hanem testvéri közösségbe, vagy te sem vagy ufó.

5. lépés: Menj be a templomba, nézz körül énekeskönyv után, köszönj a padtársaknak. Ha azt mondják, foglalt a hely, ne omolj össze idegileg, hanem ülj máshová!

6. lépés: Ha nem kezdődik azonnal az istentisztelet nézd meg, hogy le van-e némítva a telefonod, van-e zsebkendőd és előkészített perselypénzed. Nézz körül a templomban, nézd meg az énekeket! Lehetőleg ne beszélgess, és ne susmorogj egyfolytában! Légy ott összeszedve lelkileg, míg kezdetét veszi a szertartás!

Verhetetlen a királyhelmeci csapat

Immár negyedik éve szervezi meg a kiskövesdi református gyülekezet az egyházmegyei gyermek focikupát és immár negyedik éve a királyhelmeci gyülekezet csapata hozza el a vándorkupát. Valójában már a másodikat, mivel a három sorozatos győzelmet követően az első egyházmegyei vándorserleg végleg a királyhelmeci gyülekezeti otthont díszíti. A második kupa nagyobb, kicsit talán fényesebb is, így nem csoda, hogy a focizni szerető királyhelmeci gyerekeknek azonnal megtetszett, ahogy 2018. június 23-án Szaniszló Ferenc felkészítőjükkel együtt a kiskövesdi futballpályára léptek és az egyházmegye más gyülekezeteiből érkező csapatokkal együtt a nyitó áhítatra felsorakoztak. Akik jelen voltak szép és izgalmas mérkőzéseket láthattak, egyik-másik csapat ugyan próbált ráijeszteni a helmeci fiúkra, olykor még be is szorították őket a kapujukhoz erős védelemre kényszerítve őket, de nagyon taktikusan, a döntő mérkőzéseket megnyerve a kupa ismét Királyhelmecre került.

Ismét együtt a kisvárdai presbiterekkel

A kisvárdai református gyülekezettel történő kapcsolatfelvétel, majd testvérgyülekezeti megállapodás ünnepélyes aláírása után egyetértettek az egyházközségek lelkészei abban, hogy örvendetes és mindkét gyülekezet számára építő lenne, ha a kapcsolat nem csupán formális lenne, hanem gyakorlati hozadékai is lennének. Elmondható, hogy ezt a szándékot mindeddig sikerült megvalósítani, hiszen valóban testvérgyülekezetként tekintünk a kisvárdai egyházközségre és az elmúlt években többször volt már közös alkalom, amelyen nem csupán a lelkészek, a gyülekezet elöljárói találkoztak, hanem a gyülekezetek is együtt voltak, vagy amint arra 2018. május 25-26. napokon a két gyülekezet

presbiterei voltak együtt. A közös presbiteri hétvégére másodszor kerülhetett sor és most a királyhelmeciek fogadhatták és láthatták vendégül a kisvárdai presbitereket. A péntek délután áhítattal kezdődő együttléten fontos szerep jutott az ismeretek bővítésének, a tényleges presbiterképzésnek, hiszen előadásokra és azok megbeszélésére került sor. Mindemellett egymás megismerése, a gyülekezetek helyzetének, kihívásainak a bemutatása is hangsúlyos szerepet kapott, ami azért is volt fontos, mivel a kisvárdai testvérgyülekezetben egy presbiterválasztás után vannak, így új presbiterek is érkeztek a vendégekkel. A közös együttlét alkalmával egy kis városnézésre és ilyen módon nevezetességeink bemutatására is sor került.

Keressen rá gyülekezetünkre az interneten és tájékozódjon az időszerű eseményekről

www.refkoinonia.sk

www.facebook.com/KiralyhelmeciReformatusEgyhazkozseg/

özv. Szabó Ferencné
Emlékezés a reformációra

(a pólyáni református gyülekezet jubileumi ünnepségére)

Már ötszáz éve annak, hogy kipattant egy isteni szikra
Mely a reformáció tüzét lángra lobbantotta
Hogy ébresszen népeket, kik sötétségben éltek,
Kiket vezéreik tévútra vezettek.

De jött egy valaki, aki megmutatta végre,
Melyik út visz az üdvösségre,
És egy isteni szó, melynek hangja
Luther Márton szívét áthatotta.

Utat mutatva és elöl haladva,
És amiért harcolt, szem előtt tartva,
Ment fáradhatatlanul, a cél felé haladva
A Szent Bibliát a nép kezébe adta.

Az igazságtalansággal szembe szállva,
A wittenbergi vártemplom kapujára
A kilencvenöt tételt kiszögezte,
A megtévesztett lelkeket Istenhez vezette.

E nemes munkában voltak követői,
Akik segítettek e szent célért küzdeni,
És igyekezetüket siker koronázta,
Így terjedt általuk az Isten országa.

Kálvin János és a nagy reformátorok,
Akiket Isten a bástyára állított,
Hogy bátran hirdessék rendületlenül
Isten Szent Igéjét, tisztán és elegyítetlenül.

Ők voltak azok, akik nem hátráltak,
És a sátán seregével szembeszálltak
Jézus volt ezérük, így jöhetett bármi,
Hitükért készek voltak életüket adni.

A többi hősök is, és a gályarabok
Oly sokat szenvedtek, mint az Apostolok,
A korbácsütések jaj de nagyon fájtak,
De Krisztusért s hitükért mindvégig kiálltak.

És bár azóta sok-sok idő telt el,
Örömmel, bánattal, tele küzdelemmel,
E jeles évfordulón, álljunk meg egy percre,
Csöndes némasággal hajtsuk meg fejünket rájuk emlékezve.

Imádkozzunk azért, hogy őseink emléke,
Példaként maradjon szívünkben örökre,
Életünk folyamán vezessenek minket,
Halálunk után elnyerjük az örökéletet.

Kérjük Szent Atyánkat, tartson meg hitünkben,
Egymás terhét hordva, éljünk szeretetben,
Legyen itt a földön áldás és békesség,
Odafönn az égben Istennek dicsőség!

Királyhelmeci Szövétnek
A királyhelmeci és a pólyán-szolnocskai református gyülekezetek lapja.
E szám a Koinonia n. f. támogatásával jelent meg.
A Lelkészi Hivatal címe: Templom sor 13, 077 01 Királyhelmec
Tel.: 056/ 63 219 72
E-mail: info@refkoinonia.sk
http://www.refkoinonia.sk
Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk!